

7

เจ็บซ้ำจากคำปฏิเสธ

เดือนหก ฝนตกพรำต่อกันหลายวันพาให้อารมณ์หงุดหงิด
เถียนซีฉู่มองมะลิสีขาวดอกเล็กๆ ในลานบ้านสายไหมไปมา
ท่ามกลางเม็ดฝนและสายลม ดูอ่อนแอเสียเหลือเกิน กลีบอบบางไม่อาจ
ทนแรงลมฝนร่วงหล่นลงบนผืนดิน ความรู้สึกอึดอัดไร้เรี่ยวแรงผุดขึ้นมา
ในใจอย่างกะทันหัน อดคิดถึงเรื่องเมื่อสองปีก่อนไม่ได้

ตอนนั้นนางเฟิงอายุสิบห้า เฟิงจะผ่านพิธีสู่ความเป็นผู้ใหญ่ของสตรี
ในงานเลี้ยงนั้น องค์จักรพรรดิตรัสหยอกว่าจะยกนางให้เป็นคู่สมรส
ของเขา เขากลับทูลปฏิเสธทันทีด้วยถ้อยคำขบขัน และทุกสิ่งก็ดูเหมือน
เป็นเรื่องล้อเล่นกันเท่านั้น

ยังจำได้ว่า... คคืนนั้นนางนั่งอยู่หลังม่านไข่มุก ฟังเสียงกังวานและเห็น
เพียงด้านข้างของร่างสูงใหญ่ รอคอยคำตอบ ทว่าวาจาของเขากลับทำให้
หัวใจดวงน้อยของครุณีแรกรุ่งแตกออกเป็นเสี่ยงๆ

นอกจากข้าแล้วท่านจะรักใคร่ 1

เขากล่าวว่า

'บุตรสาวคนรองของได้ทำเกียนงามเป็นหนึ่งในเมืองหลวง กระหม่อมฟังมาว่านางยังไม่ทันเป็นสาวเต็มตัวก็มีคนมาสู่ขอมากมาย แต่นางปรารถนาเพียงชายรักมั่น ไม่ยอมให้สามีมีหญิงอื่นใด จนใจว่าตอนนี้กระหม่อมมีอนุภรรยาคนงามนับไม่ถ้วน ไหนจะกล้าอาจเอื้อมปานั้นนั้ ฝ่าบาททรงปล่อยให้กระหม่อมเจ้าสำราญต่อไปเถิดพะยะค่ะ'

เสียงหัวเราะดังขึ้นทั่วงานเลี้ยง ทุกสิ่งจบลงเหมือนเป็นเพียงเรื่องล้อเล่น ทว่านับจากวันนั้นนางก็กลายเป็นแบบฉบับของหญิงชู้หึงในเมืองหลวง ไม่มีใครกล้าหมายปองอีก เป็นเช่นนี้มาตลอดสองปี

ความที่นางถูกเล่าขานต่อมาในฐานะเรื่องขำขัน ต่อให้ผ่านมาถึงสองปีแล้วบิดาของนางก็ยังดีใจอยู่ หากใครเอ่ยถึงเรื่องนี้ก็จะไม่พอใจมาก เรียกได้ว่าถึงขั้นไม่อยากเห็นหน้านางด้วยซ้ำ

เดิมมารดานางสุขภาพอ่อนแออยู่แล้ว พอเกิดเรื่องขึ้นอาการป่วยก็ยิ่งทรุดหนัก ทำยสุดมารดานางก็จากไปในช่วงฤดูหนาวของปีเดียวกัน

ในเวลานั้นมีคนปล่อยข่าวว่านางดวงแข็งข่มมารดาและสามี ตั้งแต่บัดนั้นนางก็ไม่มีที่อื่นในเมืองหลวงอีกเลย

บิดารักเอ็นดูนาง แต่สุดท้ายก็หาเหตุผลส่งนางมาอยู่ที่เมืองซูโจว เมืองหนึ่งในแดนเจียงหนาน

ตอนแรกมาอยู่ใหม่นางไม่คุ้นกับที่นี่ ความที่ยังปรับตัวเข้ากับอากาศไม่ได้ก็ป่วยอยู่นาน โชคดีมีเถียนชวงกับเถียนหย่งคอยดูแลจึงผ่านพ้นฤดูหนาวมาได้

ฝนตกติดต่อกันหลายวัน นางทนอุตุอยู่ต่อไปไม่ไหวจึงออกมาเดินเล่น

นอกห้อง ไม่นึกเลยว่าภาพที่ปรากฏแก่สายตาจะเป็นภาพดอกมะลิทั้งสวน
ร่วงหล่นเต็มผืนดิน นางบังเกิดความรู้สึกเศร้าหมองขึ้นมาทันที ใจอด
คิดถึงเรื่องเก่าไม่ได้

เมื่อสองปีก่อน สี่จวินฮ่องผู้มีนามว่าสัว่เก้อเป็นหัวข้อพูดคุยประจำวัน
ของสตรีในเมืองหลวง จะบอกว่าเขาเป็นชายในฝันของสตรีทุกคนเลยก็
ไม่ผิดนัก

เขามีรูปร่างงามสง่า งามอาจแก่กล้า เรื่องราวเกี่ยวกับตัวเขาเป็น
เหมือนเรื่องปาฏิหาริย์ที่เล่าสืบต่อกันในหมู่สตรีชาวเมืองหลวง

เขาได้รับการแต่งตั้งเป็นรองแม่ทัพหน้าตั้งแต่อายุเพียงสิบห้า จากนั้น
ก็ย้ายไปประจำการชายแดนหลายปี ต่อมาเมื่อชายแดนสุขสงบ ไม่มีศึกสงคราม
ภายนอก เขาจึงได้รับการโยกย้ายกลับมาเมืองหลวง

ได้ยินว่าพอเขากลับมาถึงเมืองหลวง ก็ได้รับการแต่งตั้งเป็นสี่จวินฮ่อง
และผู้บัญชาการทหารรักษาพระราชวัง เป็นถึงขุนนางชั้นสอง มีอำนาจทาง
การทหารในมือ ซ้ำเป็นที่ไว้วางพระทัยอย่างสูง เล่ากันว่าอาวุธคู่กายของเขา
เป็นทวนยาวหัวทอง ในสนามรบเขาอาจแก่กล้าสู้ศัตรูได้ถึงสิบ ทั้ง
ยังมีความสามารถในการใช้ทหาร เขียวชาญตำราพิชัยสงคราม แดกฉาน
ธรรมนิยมพิธี

ยังเล่าอีกว่าเขาเคยเมาสุรานอนกลางสนามรบ หัวเราะเย้ยหยันข้าศึก
ที่ทวาดหัวนจนขวัญหนีดีฝ่อ ขับร้องบทเพลงด้วยความฮึกเหิมท้าวหาญ
ยามดื่มโลหิตศัตรู ฝ่ายศัตรูได้ยินก็ทวาดผวาจนไม่กล้านอนในยามค่ำคืน
ทว่าความจริงแล้วเขากลับมีบุคลิกนุ่มนวลมีความรู้ กระทั่งคนข้างต้อย่าง
พี่สาวนางซึ่งเป็นพระสนมตำแหน่งก๊วยเหวินยังคงเคยเอ่ยชมสัว่เก้อให้นางฟัง

นอกจากข้าแล้วท่านจะรักใคร่ 1

ว่าเป็นผู้ดีโดยแท้

แม้นางจะได้ฟังเรื่องเกี่ยวกับเขามาก แต่ก็เห็นเป็นเรื่องไกลตัว ไม่เคยสนใจจริงจังนัก อย่างไรก็ตามพอมีโอกาสนางก็อดนึกอยากรู้ อยากเห็น เช่นเดียวกับสตรีทั่วไปไม่ได้ว่าเขาจะมีรูปร่างหน้าตาอย่างไร

ความที่เขาติดตามบิดาออกรบตั้งแต่อายุยังน้อย ไม่ค่อยได้กลับมา เมืองหลวง ชาวเมืองหลวงที่เคยเห็นตัวจริงของเขาจึงมีน้อยยิ่งกว่าน้อย

บังเอิญคืนนั้นองค์จักรพรรดิพระราชทานงานเลี้ยงขุนนางและครอบครัว หนึ่งในผู้ได้รับเชิญก็คือสีจวินฮ่องผู้มีชื่อเสียงโด่งดังแต่ไม่ค่อยมีคนได้พบตัวจริง

คืนนั้นขุนนางน้อยใหญ่พร้อมใจกันพาบุตรสาววัยแรกรุ่งเข้าวังมา ประชันความงาม เป็นครั้งแรกที่นางได้เห็นบุรุษหนุ่มสูงศักดิ์ผู้ได้รับคำชม ทั้งจากพระพันปีซึ่งเป็นอาหญิงของนางและจากพระสนมเถียนผู้เป็นพี่สาว

เถียนซีฉืออนั่งอยู่หลังม่านไข่มุกเหมือนเช่นบุตรสาวขุนนางคนอื่น ดรุณีบางนางแอบเมียงมองนอกม่าน บางนางอาจหาญถึงกับกล้าแหวกม่าน ส่งสายตาให้เขาอย่างเปิดเผย

เถียนซีฉือเห็นแล้วก็อดข้มขันไม่ได้ นับแต่ผ่านพิธีสู่ความเป็นผู้ใหญ่ นางก็ได้รับอนุญาตให้เข้าร่วมงานเลี้ยงเช่นนี้ ทราบดีว่างานเลี้ยงเช่นนี้มีความหมายใดแฝงอยู่ สิ่งที่พบเห็นต่อหน้าไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่อันใด แต่วันนี้ดูเหมือนดรุณีแต่ละนางจะใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวนัก อาจเป็นเพราะเขาผู้อยู่ภายนอกกระมัง

เถียนซีฉือโบกพัดแพรฝีมือประดิษฐ์ในมือเบาๆ มองผ่านม่านไข่มุก ที่บางครั้งก็ปลิวส่ายตามแรงลม เห็นรูปลักษณ์ของบุรุษด้านนอกถนัดตา

เมื่อเห็นดวงหน้าหล่อเหลาและเรือนร่างสูงสง่านั้นแล้วก็อดนึกอยากมองซ้ำอีกครั้งไม่ได้

ขณะกำลังฟังดนตรีทั้งหลายกระซิบกระซาบวิพากษ์วิจารณ์ถึงสี่จวินอ่อง พลันได้ยินองค์จักรพรรดิตรัสในเชิงว่าจะยกให้นางเป็นคู่สมรสของเขา

ฉับพลันนั้นใจนางเต้นแรง บังเกิดความรู้สึกแปลกใหม่ที่ไม่เคยมีมาก่อนและไม่คุ้นเคย รอคอย กระวนกระวาย ตื่นเต้น ทุกอย่างประดังกันขึ้นมาในชั่วพริบตา นางรู้สึกเหมือนหัวใจจะเต้นหลุดออกมาจากอก เหงื่อซึมผุดจากกลางฝ่ามือ

ท่ามกลางความรู้สึกประหลาดใจของทุกคน แวดตาริษยาตุตันและมองอย่างประเมินจากรอบกายพุ่งเป้ามาที่นางพร้อมกับเสียงอุทานเบาๆ ของดนตรีทั้งหลาย เกียนซีฉื่อได้แต่กำพัดในมือแน่น หมายถึงจะปกปิดความตกใจจนแทบจะกลั้นคำอุทานไม่อยู่ หลังจากนั้นก็เป็นชั่วเสี้ยววินาทีแห่งการรอคอย ทว่าสิ้นเสียงตอบ หัวใจนางก็เหมือนร่วงหล่นลงทันที

ใจหนึ่งอยากจะแหวกม่านลูกไปเผชิญหน้า แต่อีกใจก็เหมือนอยากซุกกายมุดหนีหายไปใต้น้ำหมึก

ทว่าต่อมาความรู้สึกเหล่านั้นก็สูญหายไปหมด นางรู้ตนที่กำลังโบกพัดแพไปมาเบาๆ มุมปากยกขึ้นอย่างควบคุมตนเองไม่ได้ ความขมผัดประดังขึ้นมาในอก

ที่แท้มิใช่ไม่รอคอย มิใช่ไม่สนใจ...

นางบังคับตนเองให้หยุดคิด อย่าได้คิดอีกเลย สองปีแล้ว สิ่งที่จะทิ้งไปก็อย่าเก็บไว้

นอกจากข้าวแกว่กั่ท่านจะรักใคร่ 1

นางสาวทำเดินไปทางประตูใหญ่ เกียนซวงและเกียนหย่งเดินตามติดอยู่ด้านหลัง นางยื่นมือไปปรับรมที่เกียนหย่งเพ็งกางให้เดินฝ่าฝนปรอยๆ ออกไป

2

แรกพบหลงลืม

เม็ดฝนยังคงโปรยปราย ท้องฟ้ายังคงมืดครึ้ม เกียนซีฉู่ยังคงไม่เคยชินกับความชื้นในอากาศแดนใต้ด้วยนั่นเอง แม้ภาพที่ปรากฏเบื้องหน้าจะเป็นภาพภูเขาลำธารสวยงาม แม่น้ำในลำธารได้สะพานน้อยจะสะท้อนให้เห็นดวงหน้างามพิลาส แม้วันเวลาแห่งความสุขแบบเรียบง่ายเช่นนี้จะมีได้มาโดยง่าย แต่หัวใจนางก็ยังคงไม่สงบ ยิ่งคิดถึงเรื่องที่ทำให้นางรู้จักความหุดหิดเป็นครั้งแรก หัวใจนางก็ยิ่งหุดหิดหนักขึ้น

นางก้าวเดินช้าๆ ข้ามผ่านสะพานไปยังถนนสายที่เจริญที่สุดในเมืองซูโจว แม้จะมีฝนตกปรอยๆ ตีต่อกันหลายวัน แต่ผู้คนที่นี้ก็คุ้นชินกับสภาพอากาศเช่นนี้ ท้องถนนยังคึกคัก นางมองผู้คนที่เดินขวักไขว่ไปมาอย่างรีบร้อน ฟังเสียงต่อรองราคาและเสียงทู่เมียดระหว่างพ่อค้ากับลูกค้า ความรู้สึกหุดหิดในใจพลันบรรเทาลงอย่างน่าประหลาด เกิดนึกอยากเดินเที่ยวชมขึ้นมา

นอกจากข้าแล้วท่านจะรักใคร่ 1

การจากเมืองหลวงมาสู่ที่ที่ไม่คุ้นเคยทำให้นางมีอิสระกว่าแต่ก่อน จะว่าไปมันก็อาจไม่ใช่เรื่องเลวร้ายอย่างที่คิดก็เป็นได้

อันที่จริงโตจนป่านนี้แล้ว น้อยครั้งนักที่นางจะมีโอกาสออกมาเดินเล่น แบบนี้ ตอนอยู่ในเมืองหลวง สถานที่ที่นางจะไปได้ก็มีเพียงไม่กี่แห่ง นอกจาก จวนสกุลเถียนก็คือวังหลวง นอกเหนือไปจากนั้นก็คือวัดพระใหญ่ทาง ตอนใต้ของเมือง หากจะได้ไปที่อื่นก็หมายความว่าต้องแอบหนีออกไป มีหรือ จะได้เดินเล่นเย็นใจเช่นนี้ พอรู้สึกมีอิสระ นางก็รู้สึกสบายใจอย่างไม่เคย เป็นมาก่อน นางเริ่มจะชอบที่นี้ขึ้นมาบ้างแล้ว

นับแต่โบราณ ชูโจวเป็นแหล่งชุมนุมบัณฑิต ทิวทัศน์สวยงามเต็มไปด้วยกลิ่นอายแห่งศิลปะ

สายลมยังคงพัดโชย สายฝนยังคงพร่างพรำ แต่ความรู้สึกในยามนี้ กลับไม่เหมือนเดิม นานเท่าใดแล้วหนอนที่นางไม่เคยมีโอกาสออกมาข้างนอก ความรู้สึกเป็นสุขและเสรีอย่างไม่เคยมีมานานบังเกิดในใจนางอีกครั้ง

วันนี้นางกับบ่าวทั้งสองออกมาเดินเที่ยวหลายชั่วยาม ชมภาพเขียนและ วัตถุโบราณที่หอหยุดกระเรียน แล้วมาพักทำอยู่ในศาลาริมสะพาน เพิ่ง นั่งได้เพียงชั่วครู่ก็มีลมพัดแรง ตามติดมาด้วยสายฝน ยิ่งตกยิ่งหนักขึ้นทุกที

ร่มในมือคนถูกลมฝนพัดแรงจนทานไม่ไหว ท้องถนนล้นสนุ่นวายดู ไม่เป็นระเบียบอย่างเมื่อครู่อีกแล้ว ผู้คนพากันวิ่งหาที่หลบ สตรีนางหนึ่ง จูงเด็กวิ่งล้มลุกคลุกคลาน เสื้อผ้าเปรอะเปื้อนคราบน้ำ เด็กน้อยหกล้มร้องไห้ ผู้เป็นแม่รีบลุกขึ้นมาอุ้มปลอบโดยไม่สนใจว่าตนเองอยู่ในสภาพเช่นไร จากนั้นสองแม่ลูกก็วิ่งลับหายไป

เพียงชั่วพริบตาเดียวท้องถนนที่มีผู้คนคึกคักก็เข้าสู่สภาพบางตา

"คุณหนู ฝนตกหนักแล้ว เราพักตรงนี้ก็ก่อนเถอะเจ้าค่ะ พอฝนซาแล้วค่อยไป" เกียนซวงเอ๋ย

เกียนซิวเอ๋ยได้ยินก็ผงกศีรษะ เงยหน้ามองไปข้างนอกเห็นผู้คนบนถนนวิ่งหาที่หลบฝน ในเวลานั้นเองมีบุรุษสองคนวิ่งเข้ามาในศาลา คนแรกที่เข้ามานั้นแม่เสื้อผ้าจะเปียกแต่ก็ยังดูดี เขาสวมเสื้อผ้าหุหุรา โดยเฉพาะที่ปกเสื้อและแขนเสื้อมีลายปักเป็นรูปดอกกล้วยไม้สีทองฝีมือประณีต ดูออกว่าเป็นคนมีศักดิ์ฐานะ หน้าผากและสองข้างแก้มเปียกเม็ดฝน เขายกแขนเสื้อขึ้นเช็ดอย่างไม่ใส่ใจนัก จังหวะที่เงยหน้าขึ้นสายตาเขาก็ประสานกับสายตานาง

แววตาสุกใสแต่แฝงแววถืดนั้นทำให้เกียนซิวเอ๋ยตะลึงไปวูบหนึ่ง ใบหน้าร้อนผ่าว นางรีบหันศีรษะไปทางอื่น แม้จะไม่ได้มองไปทางเดิมอีก แต่ก็ยังรู้สึกว่าเขาจ้องมาทางนาง สายตาเช่นนั้นทำให้นางรู้สึกใจเต้นไม่เป็นที่มาโดยไม่รู้สาเหตุ มือเท้าแข็งไปหมด ทว่านางกลับไม่กล้าพูดว่าเขา

ส่วนอีกคนที่ตามหลังมาดูเหมือนจะเป็นบ่าวรับใช้ เพิ่งตามเข้ามาได้ไม่นานบ่าวรับใช้คนนั้นก็ร้องขึ้น ไม่ใส่ใจสายตาของคนรอบข้าง

"คุณชาย! ทำอย่างไรดี ไม่ทันแล้วแน่ๆ"

คุณชายคนนั้นหัวเราะเบาๆ กล่าวเสียงกังวานนุ่มนวล

"ไม่เป็นไร ฝนตกหนักอย่างนี้อีกสักครู่ก็คงซา"

บ่าวรับใช้คนนั้นคงจะเป็นคนใจร้อน แม้จะได้ยินเช่นนั้นก็ยังทำให้เกียนซิวเอ๋ยไม่ได้ คอยมองฟ้าอยู่ตลอดเวลาแล้วบ่น

"คุณชาย ให้ท่านนั่งรถมาท่านก็กลับจะเดินเท้า คราวนี้จะทำอย่างไรดี"

หากไปตามนัดท่านอ่องไม่ทันจะเป็นการ..."

โป๊ก! หน้าผากของบ่าวรับใช้ถูกเคาะเสียงดังกังวาน

เถียนซีฉี้ออดหันศีรษะไปมองไม่ได้ ได้ยินเสียงคุณชายคนนั้นหัวเราะ

"ไม่ต้องร้อนใจถึงขนาดนั้นหรอก รับรองว่าต้องไปทันแน่ เจ้านี้ใจร้อน
อย่างไรก็อย่างนั้น ส่งเสียงเอะอะไม่ดูบ้างว่ามีใครอยู่ข้างๆ ไหม"

พูดจบเขาก็หันกลับมายิ้มให้พวกนาง

ในเวลาอันเอง เถียนซีฉี้อูเถียนชวง และเถียนหย่งเห็นรอยยิ้มนั้น
ก็ตะลึงมองตาก้างพร้อมๆ กัน

เถียนซีฉี้อูรู้สึกเหมือนมีอะไรระแทกในอก คำกวีที่ว่า 'เพียงสบนัยน์
ยิ้มหนึ่งครางามปรากฏ' ไม่น่าเชื่อว่าจะเกิดขึ้นกับบุรุษได้

ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงบ่าวรับใช้หัวเราะขึ้นมา

"คุณชาย เสน่ห์ของท่านไม่สิ้นจริงๆ หากพ่อบ้านเจียงอยู่ด้วยล่ะก็..."

คำพูดนั้นจบลงก่อนโดยถูกผู้เป็นนายเคาะหน้าผากอีกครั้ง คุณชาย
คนนั้นดูว่า "ถ้าพูดมากอีก คราวหน้าข้าจะไม่พาเจ้าออกมาแล้ว"

บ่าวรับใช้ลูบหน้าผากบ่อยๆ พลงยิ้มกระดาก ทว่าไม่มีทีท่ากลัวคำขู่
แต่อย่างไร

ถึงตอนนี้มีครุณีอีกสองนางวิ่งเข้ามาหลบฝนในศาลาอีก ทันทีที่
เข้ามาและกวาดตาปราดไปเห็นบุรุษผู้นั้น ผู้มาใหม่ก็ดวงตาเป็นประกาย
รีบจัดเรือนผมและเสื้อผ้าให้เข้าที่ จากนั้นก็แอบมองเขาเป็นระยะ แท้ค่อยๆ
เคลื่อนไปใกล้ทีละนิด เห็นชัดว่าอยู่ไม่ห่างแล้วแต่กลับมีคนปรากฏตัวมากขึ้น
บ่าวรับใช้ผู้มีท่าทางซุกซนราวกับลิงนั่นเอง

บ่าวรับใช้เข็ดหน้ายี้ดอก ทำทิมข่มขู่